

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

37. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, aby budowa gazociągu Nord Stream była w pełni zgodna z prawodawstwem UE w zakresie oceny oddziaływania na środowisko oraz z postanowieniami wszystkich międzynarodowych konwencji;
38. wzywa Komisję w szczególności do dopilnowania, by przestrzegano wskazanych wcześniej odpowiednich przepisów Konwencji o prawie morza, a mianowicie Konwencji Helsińskiej, Konwencji z Espoo, Konwencji z Aarhus, dyrektyw 85/337/EWG, 97/11/WE, 92/43/EWG oraz 79/409/EWG, a także art. 10 TWE oraz zasady przezorności i zrównoważonego rozwoju oraz do wszczęcia procedury na podstawie art. 226 TWE, gdyby okazało się, że wspomniane przepisy zostały naruszone;
39. w świetle obecnej sytuacji politycznej Rosji i jej ambicji geopolitycznych uważa, że dla Rosji ogromne znaczenie ma wykazanie dobrej woli w zakresie współpracy w ramach europejskiej polityki energetycznej; podkreśla ważną rolę ratyfikowania przez Rosję traktatu o karcie energetycznej i jego protokołu w sprawie tranzytu, gdyż ratyfikacja obniży potencjał konfliktu związanego z takimi projektami jak Nord Stream;
40. wzywa Komisję do przeprowadzenia w zakresie jej kompetencji oceny sytuacji pod kątem konkurencyjności na rynku, powstałej w wyniku budowy gazociągu Nord Stream, oraz — w razie konieczności — podjęcia działań uniemożliwiających Gazpromowi zajęcie dominującej pozycji na unijnym rynku gazu przy braku gwarancji wzajemnych praw do wejścia na rosyjski rynek energetyczny dla przedsiębiorstw z UE;
41. proponuje ustanowienie systemu wspólnego nadzoru nad rurociągiem z udziałem wszystkich krajów położonych w regionie Morza Bałtyckiego; sugeruje ponadto, aby zobowiązanie do wypłacenia odszkodowania za szkody dla środowiska spoczywało wyłącznie na spółce Nord Stream;
42. zauważa brak struktur instytucjonalnych pozwalających na odpowiednią reakcję na problemy bezpieczeństwa ekologicznego i geopolitycznego związane z tym projektem; proponuje w związku z tym, aby Komisja stworzyła odpowiednie stanowisko w celu zajęcia się obecnymi i przyszłymi przedsięwzięciami, podlegające Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa będącemu wiceprzewodniczącym Komisji;
43. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Stabilizacja sytuacji w Afganistanie: wyzwania dla UE i społeczności międzynarodowej

P6_TA(2008)0337

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie stabilizacji sytuacji w Afganistanie: wyzwania dla UE i społeczności międzynarodowej (2007/2208(INI))

(2009/C 294 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje liczne wcześniejsze rezolucje w sprawie Afganistanu, w tym ostatnią z dnia 18 stycznia 2006 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie „Afghanistan Compact” uzgodnione na konferencji w Londynie w dniu 1 lutego 2006 r. oraz uznanie przez rząd afgański i społeczność międzynarodową, że powodzenie realizacji porozumienia wymaga poważnych zobowiązań w sferze politycznej, bezpieczeństwa i finansów w celu osiągnięcia punktów odniesienia w ustalonych terminach i że jest ono uzależnione od skutecznego mechanizmu koordynacji i monitorowania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 176.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając oświadczenie głów państw i szefów rządów krajów uczestniczących w Międzynarodowych Siłach Wspierania Bezpieczeństwa (ISAF) w Afganistanie podane do wiadomości publicznej w trakcie szczytu NATO w Bukareszcie w dniu 3 kwietnia 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ przedstawione w dniu 21 września 2007 r. i w dniu 6 marca 2008 r. w sprawie sytuacji w Afganistanie i jej wpływu na pokój i bezpieczeństwo na świecie,
 - uwzględniając wyniki międzynarodowej konferencji dotyczącej wsparcia dla Afganistanu, która odbyła się w Paryżu w dniu 12 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając narodową strategię rządu afgańskiego dotyczącą walki z narkotykami, zainicjowaną na wyżej wymienionej konferencji w Londynie,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 25 października 2007 r. w sprawie produkcji opium dla celów medycznych w Afganistanie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wszystkie odpowiednie konkluzje Rady, w szczególności konkluzje Rady ds. Ogólnych z dnia 10 marca 2008 r., 29 kwietnia 2008 r. oraz 26-27 maja 2008 r.,
 - uwzględniając wspólne działanie Rady 2007/369/WPZiB z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie utworzenia misji policyjnej Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL AFGANISTAN) ⁽²⁾ oraz wspólne działanie Rady 2007/733/WPZiB z dnia 13 listopada 2007 r. zmieniające wspólne działanie 2007/369/WPZiB ⁽³⁾,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok finansowy 2008 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając krajowy program orientacyjny Komisji, zgodnie z którym w latach budżetowych 2007-2010 przeznaczona jest dla Islamskiej Republiki Afganistanu 600 mln EUR,
 - uwzględniając wizytę delegacji izby niższej parlamentu Afganistanu (Wolesi Dżirga) w Parlamencie Europejskim w dniach 26-30 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0269/2008),
- A. mając na uwadze, że Afganistan znalazł się w na rozdrożu, o czym świadczy nasilenie się ataków terrorystycznych i brutalnego powstania, poważnie pogarszający się stan bezpieczeństwa, wzrost produkcji opium oraz rosnące powszechne niezadowolenie z korupcji i niepowodzeń rządu; mając na uwadze, że pomimo wysiłków społeczności międzynarodowej i częściowych sukcesów w odbudowie państwa nie poprawiły się warunki życia znacznych grup społeczeństwa Afganistanu; mając na uwadze, że zagrożenie, przed którym stoi obecnie Afganistan, wymaga działań krótkoterminowych, a długoterminowe rozwiązania będą możliwe tylko poprzez kompleksową poprawę systemu rządzenia i powstanie silnego państwa,
- B. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone wspierane przez Wielką Brytanię rozpoczęły w dniu 7 października 2001 r. operację „Trwała wolność”; mając na uwadze, że do koalicji sił uczestniczących w operacji należą cztery inne państwa członkowskie (Republika Czeska, Francja, Polska i Rumunia); mając na uwadze, że poza Cyprem i Maltą wszystkie państwa członkowskie UE dostarczają misji ISAF pod dowództwem NATO oddziałów liczących łącznie ponad 21 500 żołnierzy; mając na uwadze, że pierwsze regionalne zespoły ds. odbudowy rozpoczęły prace w końcu 2001 r. i że obecnie w całym kraju działa około 25 takich zespołów,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0485.

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 31.5.2007, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 295 z 14.11.2007, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 71 z 14.3.2008.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- C. mając na uwadze znaczną rozbieżność między kwotami wydawanymi przez społeczność międzynarodową na operacje militarne a środkami przeznaczanymi na odbudowę państwa i pomoc humanitarną;
- D. mając na uwadze, że ponad połowa mieszkańców Afganistanu żyje poniżej progu ubóstwa, a jego gospodarka jest jedną z najsłabiej rozwiniętych na świecie, ze stopą bezrobocia sięgającą 40 %;
- E. mając na uwadze, że działalność afgańskiej służby zdrowia zaczęła przynosić pierwsze obiecujące wyniki, jak np. spadek śmiertelności niemowląt o 24 % od czasu upadku talibów, większa liczba dzieci przeżywających pierwszy rok życia i wyższy odsetek Afgańczyków mających bezpośredni dostęp do podstawowej opieki zdrowotnej,
- F. mając na uwadze, że afgański system szkolnictwa wykazuje pierwsze oznaki pozytywnych przemian, jak np. wzrost liczby dzieci, zwłaszcza dziewcząt, a także studentów i nauczycieli wracających do szkół, trwające remonty szkół podstawowych i szkolenia dla nauczycieli,
- G. mając na uwadze, że chociaż nie istnieją oficjalne dane liczbowe o ofiarach wśród afgańskiej ludności cywilnej, sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie sytuacji w Afganistanie wskazuje, że „w 2007 r. poziom działań powstańczych i terrorystycznych gwałtownie wzrósł w stosunku do roku poprzedniego. W 2007 r. zarejestrowano średnio 566 incydentów miesięcznie w porównaniu z 425 incydentami miesięcznie w roku poprzednim. Z ponad 8 000 śmiertelnych ofiar konfliktów w 2007 r. ponad 1 500 stanowiły osoby cywilne” — jest to najwyższa liczba ofiar od momentu obalenia reżimu talibów w 2001 r.;
- H. mając na uwadze, że nowa konstytucja Afganistanu nie zagwarantowała w pełni wolności wyznania, pozostawiając możliwość karania odejścia od wyznania muzułmańskiego,
- I. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniach 5-6 lutego 2008 r. w Tokio wspólna rada koordynująca i monitorująca ds. Afganistanu rozpoczęła przygotowania do międzynarodowej konferencji mającej ocenić postępy we wdrażaniu porozumienia „Afghanistan Compact” przyjętego na wspomnianej powyżej konferencji w Londynie,
- J. mając na uwadze, że zimowa ocena dotycząca opium w Afganistanie (przeprowadzona w 2008 r. przez Biuro ONZ ds. narkotyków i przestępczości) potwierdza tendencje wyrażoną w ocenie z 2007 r., zgodnie z którą liczba wolnych od opium prowincji na północy i w centrum kraju może się zwiększyć, ale poziom uprawy na południu i zachodzie najprawdopodobniej wzrośnie; mając na uwadze, że sprawozdanie z 2007 r. z jednej strony powtarza błędne przekonanie, że prowincje, w których uprawia się niewiele maku lub nie uprawia się go wcale, są „wolne od opium”, a z drugiej strony podkreśla związek między brakiem bezpieczeństwa a produkcją narkotyków; mając na uwadze, że podstawowymi instrumentami polityki antynarkotykowej są stosowane jednocześnie: likwidacja upraw, zakaz (co jest dużo bardziej złożone od aresztowania handlarzy) oraz rozwój (alternatywne źródła utrzymania),
- K. mając na uwadze, że w ramach amerykańskiego programu tajnych więzień setki więźniów afgańskich nadal są przetrzymywane w różnych obiektach więziennych, takich jak baza wojskowa Bagram i Guantanamo, co stanowi pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka; mając na uwadze, że więźniowie w afgańskich aresztach nadal podlegają systemowi prawnemu, który charakteryzuje się brakiem poszanowania podstawowych norm państwa prawa i podstawowych praw człowieka,
1. jest zdania, że w wyniku ostatnich 30 lat afgańskiej historii, naznaczonych radziecką okupacją, walką między różnymi frakcjami mudżahedinów oraz represjami reżimu talibów, kraj rozpoczął poważny i skomplikowany proces odbudowy społeczeństwa i musi nadal wzmocnić swoje instytucje oraz lepiej zaspokajać podstawowe potrzeby obywateli w dziedzinach takich jak edukacja, mieszkalnictwo, zdrowie, wyżywienie i bezpieczeństwo publiczne; z zadowoleniem przyjmuje starania i postępy dokonane od 2002 r. przez ludność afgańską na drodze do ustanowienia państwa prawa i demokracji oraz w dążeniu do stabilizacji;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

2. jest przekonany, że przypadek tego kraju stał się testem dla międzynarodowej pomocy na rzecz rozwoju oraz dla współpracy dwu- i wielostronnej; podkreśla, że społeczność międzynarodowa musi kontynuować współpracę z rządem afgańskim i społeczeństwem Afganistanu w celu wykazania zdolności do przerwania błędnego kręgu przemocy i ubóstwa oraz w celu zapewnienia krajowi perspektywy trwałego pokoju i rozwoju; wzywa Radę i Komisję do wystąpienia z inicjatywą powołania międzynarodowej rady złożonej z głównych darczyńców oraz instytucji ONZ pod możliwym przywództwem misji wsparcia ONZ w Afganistanie i na podstawie koncepcji Komisji Budowania Pokoju ONZ w celu skoordynowania różnych działań na rzecz odbudowy w Afganistanie;
3. przypomina o długotrwałych skutkach wojen prowadzonych w tym kraju, o milionach ofiar, kalek, uchodźców i przesiedleńców, a także o materialnych kosztach spowodowanych zniszczeniem prawie całej głównej infrastruktury;
4. zdecydowanie potępia atak terrorystyczny na ambasadę Indii w Kabulu w dniu 7 lipca 2008 r., który spowodował śmierć ponad 40 osób, w tym 4 pracowników ambasady; wyraża swoje najgłębsze ubolewania dla krewnych, rannych i rządów Afganistanu i Indii;
5. uznaje, że stosunki pomiędzy Afganistanem a Pakistanem stanowią w dużej mierze źródło niestabilności regionu, w związku z czym wysuwa wniosek, że stabilizacja tego regionu wymaga całościowej polityki koncentrującej się na kwestii tych stosunków; wyraża nadzieję, że zmiana rządu w Pakistanie będzie pozytywnym, nowym bodźcem dla poprawy tych dwustronnych stosunków; uważa jednak, że bez aktywnego zaangażowania oraz wsparcia ze strony społeczności międzynarodowej te dwa kraje nie będą w stanie zmienić trudnych wzajemnych relacji; przyznaje, że bezpieczeństwo w Afganistanie zależy w bardzo dużym stopniu od demokratyzacji Pakistanu; apeluje do społeczności międzynarodowej o zainicjowanie i wspieranie działań mających na celu zmniejszenie napięć między Afganistanem a Pakistanem, w tym długoterminowego programu na rzecz stabilizacji i rozwoju regionów przygranicznych, z udziałem zainteresowanych stron z obu krajów;
6. z zadowoleniem przyjmuje starania i postępy dokonane od 2002 r. przez ludność afgańską oraz przez instytucje krajowe na drodze do ustanowienia państwa prawa, demokracji oraz w dążeniu do stabilizacji; uważa te osiągnięcia za niezwykle istotne, biorąc pod uwagę problemy strukturalne w postaci bezprawia i braku poszanowania godności ludzkiej, które były charakterystyczne dla Afganistanu pod rządami Związku Radzieckiego i talibów;
7. uważa w szczególności, że masowe uczestnictwo ludności w poszczególnych rundach wyborów w Afganistanie świadczy o chęci afgańskich kobiet i mężczyzn do przyczynienia się do stworzenia kraju opartego na zasadach aktywnej i bezpośredniej demokracji; podkreśla, że wybory są przykładem w kontekście regionalnym oraz dla krajów w fazie przejściowej doświadczających poważnych konfliktów zbrojnych;
8. podkreśla, że instytucje afgańskie powinny kontynuować walkę z wszelkimi formami korupcji oraz wdrożyć skuteczną politykę mającą na celu poprawę warunków socjalnych ludności;
9. zauważa, że UE jest odbierana w Afganistanie głównie jako organizacja humanitarna; wyraża jednakże przekonanie, że UE powinna być również postrzegana jako podmiot o silniejszym wpływie politycznym, i w związku z tym wzywa Komisję do zaproponowania strategii, dzięki którym UE byłaby w stanie, przy pełnym poszanowaniu naturalnej suwerenności narodu afgańskiego, zwiększyć swoją rozpoznawalność poprzez wyposażenie aparatu cywilnego, politycznego i biurokratycznego w uprawnienia, za pomocą których infrastruktura polityczna ewoluowałaby w kierunku większej stabilności i trwałości;
10. podkreśla, że społeczność międzynarodowa powinna lepiej koordynować swoje wysiłki na rzecz dostarczenia skutecznej i trwałej pomocy cywilnej; w związku z tym wzywa również, by w ramach zrównoważonego budżetu przeznaczyć dostateczne środki na odbudowę państwa i pomoc humanitarną, jako że zapewnienie bezpieczeństwa i przestrzeganie zasad państwa prawa stanowią kwestie o zasadniczym znaczeniu;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podczas wyżej wspomnianej konferencji międzynarodowej w dniu 12 czerwca 2008 r. nie tylko zadeklarowano przekazanie kolejnych 21 mld USD, ale także dokonano przeglądu procedur koniecznych do skuteczniejszego i dokładniejszego nakierowania pomocy międzynarodowej na kwestie priorytetowe i zapobieganie korupcji;
12. podkreśla, że niezbędne jest zdecydowane wzmocnienie woli politycznej i zobowiązań i że towarzyszyć temu powinna nie tylko gotowość wysłania dodatkowych oddziałów bojowych do najtrudniejszych regionów, bez sprzeciwów krajowych, lecz również pilne i wzmoczone wysiłki na rzecz odbudowy państwa w celu utrwalenia osiągnięć oraz długofalowej i trwałej odbudowy zaufania ludności afgańskiej; uważa w szczególności, że operacja „trwała wolność” może być postrzegana jako przynosząca skutki odwrotne do zamierzonych, jeżeli presji wojskowej na powstańców nie będą towarzyszyły wzmocnione działania polityczne, które umożliwią władzom afgańskim dotarcie do wszystkich grup ludności, które uznają konstytucję i złożą broń; w tym kontekście zauważa również, że społeczność humanitarna — obejmująca ONZ i organizacje pozarządowe — musi wzmocnić koordynację, unikać inicjatyw ad hoc oraz poprawić gotowość i planowanie kryzysowe;
13. podkreśla, że Unia Europejska powinna wykorzystać doświadczenie i wiedzę swoich misji i tych państw członkowskich, które są obecne na terytorium afgańskim za pośrednictwem sił cywilnych lub wojskowych, w procesie stabilizacji i odbudowy tego kraju;
14. wspiera starania NATO zmierzające do zwiększenia bezpieczeństwa w Afganistanie oraz zwalczania lokalnego i międzynarodowego terroryzmu; uważa również, że obecność sił NATO jest niezbędna dla zapewnienia temu krajowi przyszłości;
15. wzywa UE i państwa członkowskie do wsparcia wysiłków na rzecz zwalczania terroryzmu, ekstremizmu religijnego i etnicznego, separatyzmu etnicznego i wszelkich działań mających na celu podważenie integralności terytorialnej, jedności i suwerenności Afganistanu;
16. zwraca uwagę, że UE i państwa członkowskie powinny wspierać Afganistan w budowaniu własnego państwa z silniejszymi instytucjami demokratycznymi zdolnymi zagwarantować suwerenność i jedność kraju, integralność terytorialną, trwały rozwój gospodarczy oraz dobrobyt ludności Afganistanu, a także odnoszącymi się z szacunkiem do tradycji historycznych, religijnych, duchowych i kulturowych wszystkich społeczności etnicznych i religijnych zamieszkujących terytorium afgańskie;
17. zauważa, że potrzeby w zakresie odbudowy są równie istotne w całym Afganistanie, jednak dystrybucja pomocy i bezpieczeństwo stwarzają szczególne problemy na obszarze zdominowanym przez Pasztunów, i w związku z tym wzywa do przyspieszenia działań na rzecz odbudowy w południowym Afganistanie;
18. zwraca uwagę na fakt, że UE powinna zachęcać inwestorów europejskich do angażowania się w odbudowę Afganistanu, do obecności na miejscu i do rozwijania działalności w tym kraju oraz służyć im przy tym pomocą;
19. zauważa, że głównymi problemami, przed jakimi stoi kraj, są przywrócenie bezpieczeństwa i stworzenie sprawnie funkcjonującego państwa; stwierdza, że afgańskie problemy dotyczące bezpieczeństwa są bardziej złożone niż sama tylko wojna z terroryzmem i że w związku z tym wymagają one czegoś więcej niż rozwiązanie wojskowe; podkreśla, że bezpieczeństwo i praworządność są wzajemnie zależne, co z kolei tworzy atmosferę sprzyjającą rozwojowi społecznemu, oraz że wzmocnienie praworządności jest niezbędne w celu umożliwienia obywatelom Afganistanu dokonywania wyborów ekonomicznych i społecznych, które pozwolą im na życie w poczuciu sensu i w zdrowiu, przy wsparciu ze strony środków służące przywróceniu sprawnie funkcjonującego państwa z myślą o ochronie praworządności, zagwarantowaniu dostępu do podstawowych usług publicznych oraz zapewnieniu równych szans obywatelom;
20. z zadowoleniem przyjmuje wyrażone w porozumieniu „Afghanistan Compact” zobowiązanie „do pracy na rzecz stabilnego i zamożnego Afganistanu, dobrych rządów i ochrony praw człowieka zgodnie z zasadami państwa prawa”; wyraża stanowisko, że wobec braku jasno określonych priorytetów lub kolejności realizacji celów porozumienie „Compact” powinno określać wytyczne dotyczące sposobu realizacji tych ambitnych celów, dlatego też podkreśla, że darczyńcy powinni zapewnić zgodność swoich programów z takimi priorytetami na szczeblu centralnym i regionalnym oraz właściwe i skuteczne wydatkowanie przyznanych zasobów;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

21. podkreśla, że należy pilnie opracować wyważone i trwałe podejście do reformy sektora bezpieczeństwa, przewidujące zawodową armię i siły policyjne; podkreśla, że afgański wymiar sprawiedliwości pilnie potrzebuje inwestycji i że zachodzi paląca potrzeba skoncentrowania się na poprawie jego potencjału i możliwości;

22. zwraca uwagę na fakt, że pomimo pewnych dotychczasowych osiągnięć ogólne wyniki wysiłków na rzecz reformy policji w ostatnich pięciu latach są rozczarowujące i wskazują na poważne trudności, z którymi boryka się społeczność międzynarodowa w terenie, jeśli chodzi o tworzenie instytucji; wzywa całą społeczność międzynarodową, a w szczególności misję policyjną, UE do kontynuowania wysiłków zmierzających do stworzenia afgańskich sił policyjnych przestrzegających praw człowieka i państwa prawa.

23. zwraca uwagę na fakt, że mandat EUPOL obejmuje zadania w zakresie „wspierania powiązań między policją a szerzej pojmowanymi zasadami państwa prawa” i dlatego też wzywa Radę i Komisję do dalszej ścisłej koordynacji działań w celu zagwarantowania, że polityka UE będzie spójniejsza i skuteczniejsza; uważa, że dla UE równie ważne jest przewidziane dla EUPOL znaczne zwiększenie zasobów ludzkich i finansowych; zwraca uwagę na fakt, że kompleksowa reforma ministerstwa spraw wewnętrznych jest konieczna oraz że jest to przede wszystkim zadanie polityczne, a w mniejszym stopniu problem techniczny, tym niemniej bez niej wysiłki w zakresie reformy politycznej będą daremne, i w związku z tym przykładą dużą wagę do innego celu EUPOL, a mianowicie „nadzoru, wsparcia, doradztwa i szkolenia na szczeblu afgańskiego ministerstwa spraw wewnętrznych i prowincji”; wyraża poparcie dla programu przekazania w ramach Instrumentu na rzecz Stabilności ⁽¹⁾ 2,5 mln EUR na środki na rzecz reformy procedury mianowania sędziów i prokuratorów i oczekuje, że ten program pilotażowy pomoże opracować solidny długoterminowy program reformy systemu sądownictwa na rok 2009;

24. zwraca uwagę na fakt, że po ponad roku od rozpoczęcia misji EUPOL dnia 15 czerwca 2007 r. nie osiągnęła ona jeszcze pełnej operacyjności, i zauważa, że nawet po pełnym obsadzeniu będzie się ona składać z zaledwie 195 osób nadzorujących decyzje podejmowane na wysokim szczeblu w Kabulu i w ośrodkach regionalnych; odnotowuje niedawne oświadczenie ministra spraw zagranicznych Afganistanu, zgodnie z którym kraj potrzebuje pilnie co najmniej 700 dodatkowych szkoleniowców; ponadto odnotowuje fakt, że niedobór ten przyczynił się do powstania sytuacji, w której wskaźnik śmiertelności w policji jest znacznie wyższy niż w armii; zauważa, że rząd niemiecki zaproponował zwiększenie swojego wkładu z 60 do 120 szkoleniowców, jeżeli inne państwa UE podejmą podobne zobowiązania; apeluje, aby UE i USA lepiej koordynowały wysiłki związane ze szkoleniem afgańskiej policji cywilnej;

25. wzywa Radę i Komisję do podjęcia, w kontekście programu wsparcia dla Afganistanu, zobowiązania do przeprowadzenia reformy systemu prawnego w celu stworzenia profesjonalnego afgańskiego systemu sądowniczego w oparciu o główne instytucje, z naciskiem na sąd najwyższy, prokuraturę i ministerstwo sprawiedliwości, z myślą o ochronie praw oskarżonych, udzielaniu niezbędnej pomocy prawnej narażonym grupom oraz gwarantowaniu prawa do obrony; apeluje, aby przestrzeganie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania moratorium na karę śmierci miało priorytetowe znaczenie w kontekście europejskich wysiłków na rzecz reformy systemu sprawiedliwości w Afganistanie;

26. wyraża głębokie przekonanie, że regionalne zespoły ds. odbudowy powinny skupiać się na konkretnych celach dotyczących bezpieczeństwa, szkolenia i pracy z afgańską policją i wojskiem oraz na wspieraniu rządu centralnego w docieraniu do niebezpiecznych obszarów; podkreśla potrzebę ponownego określenia roli regionalnych zespołów ds. odbudowy, szczególnie pod względem koordynacji i wzajemnej wymiany najlepszych praktyk; jest przekonany, że chociaż bezpieczeństwo i rozwój są w Afganistanie wzajemnie powiązane, istnieje wyraźny rozdział między działaniami wojskowymi a działaniami humanitarnymi, który powinien zostać utrzymany, oraz że w związku z tym pracownicy sił bezpieczeństwa i organizacji rozwojowych powinni rozwijać swoje odpowiednie kompetencje i doświadczenie zawodowe; uważa, że należy zwiększyć liczbę Afgańczyków pracujących w regionalnych zespołach ds. odbudowy i maksymalnie wzmocnić odpowiedzialność na poziomie lokalnym;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności (Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.)

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

27. zdecydowanie zgadza się, że istnieje pilna konieczność rozwoju i wzmocnienia rodzącego się społeczeństwa obywatelskiego w Afganistanie oraz że potrzeba będzie wiele czasu i wysiłku, aby stopniowo rozwijać szeroką świadomość znaczenia praw człowieka, demokracji i wolności podstawowych, a w szczególności równego statusu płci, edukacji i ochrony mniejszości; podkreśla, że silne społeczeństwo obywatelskie może powstać tylko w takim otoczeniu politycznym, które posiada stabilne i efektywne instytucje oraz dobrze zorganizowane partie polityczne; jest zdania, że aby przezwyciężyć kulturę przemocy panującą w społeczeństwie afgańskim, międzynarodowa społeczność darczyńców powinna udzielić wsparcia finansowego i technicznego lokalnym projektom na rzecz pojednania; uważa, że Unia Europejska musi odgrywać coraz znaczącą rolę we wspieraniu afgańskiego społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla potrzebę pełnego zaangażowania parlamentu afgańskiego i społeczeństwa obywatelskiego w planowanie współpracy na rzecz rozwoju przez WE, a zwłaszcza w opracowywanie krajowych dokumentów strategicznych i rocznych planów działania;

28. uważa, że wzmocnienie afgańskiego społeczeństwa obywatelskiego może się powieść tylko, jeżeli wszystkie grupy etniczne i religijne będą reprezentowane i wysłuchane, co obejmuje również współpracę z tradycyjnymi przywódcami plemiennymi (praktykowane obecnie w tzw. biurach łącznikowych ds. plemion);

29. podkreśla, że wolność mediów ma kluczowe znaczenie dla budowania demokratycznego społeczeństwa; wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą liczbą ataków na dziennikarzy i wzywa władze afgańskie do przeprowadzenia rzetelnego dochodzenia w sprawie tych incydentów; z zadowoleniem przyjmuje istnienie w Afganistanie niezależnych mediów, które przywróciły załóżek pluralizmu informacji po dziesięcioleciach braku jakiegokolwiek swobody wypowiedzi; uważa, że wolność prasy i wypowiedzi jest niezbędnym warunkiem społecznego rozwoju kraju oraz stosunków między Afganistanem a Unią Europejską; wyraża zaniepokojenie faktem, że w dniu 15 grudnia 2007 r. prezydent Hamid Karzai odmówił podpisania projektu ustawy medialnej po przyjęciu jej przez obie izby parlamentu; wzywa prezydenta do wyjaśnienia statusu projektu ustawy o mediach i przypomina, że rząd w porozumieniu „Afghanistan Compact” zobowiązał się, że będzie dążył do tworzenia „niezależnych i pluralistycznych” mediów; wyraża zaniepokojenie z powodu zagrożenia swobodzie wypowiedzi poprzez skazywanie niezależnych dziennikarzy i autorów blogów oraz wzywa rząd afgański do podjęcia działań prowadzących do zagwarantowania rzeczywistej swobody wypowiedzi dla wszystkich obywateli, poczynając od obrony wolności korzystania z Internetu;

30. podkreśla znaczenie przyszłej ustawy o mass mediach dla rozwoju bardziej zintegrowanego, tolerancyjnego i demokratycznego społeczeństwa, które jest świadome wartości religijnych i kulturowych kraju i w którym nie ogranicza się działalności i niezależności mediów pod pretekstem bezpieczeństwa narodowego lub z przyczyn religijnych i kulturowych;

31. wyraża zaniepokojenie integralnością fizyczną Malalai Joya, członkini Zgromadzenia Narodowego (Wolesi Dżirga), i wzywa władze afgańskie do zagwarantowania jej ochrony; wzywa władze afgańskie do uwolnienia Latifa Pedrama, założyciela afgańskiej Partii Kongresu Narodowego, z aresztu domowego, do oczyszczenia go z zarzutów oraz do zapewnienia mu bezpieczeństwa;

32. ponownie wzywa władze afgańskie do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci; wyraża najwyższe zaniepokojenie losem Perwiza Kambakhsha i dziesiątek innych osób skazanych na karę śmierci w systemie sądownictwa, który nie jest jeszcze w stanie zagwarantować uczciwego procesu, i wzywa prezydenta Karzaja do złagodzenia wyroków;

33. z zadowoleniem przyjmuje postępy Afganistanu w poprawie reprezentacji politycznej kobiet; wyraża solidarność ze wszystkimi kobietami, które walczą o ochronę i zwiększenie praw kobiet w Afganistanie; w dalszym ciągu jest zaniepokojony olbrzymią nierównością dochodów mężczyzn i kobiet, bardzo wysokim odsetkiem analfabetyzmu wśród kobiet, niesprawiedliwością wobec kobiet i dziewcząt — uwarunkowaną tradycjami kulturowymi — przejawiającą się zarówno odmawianiem im przez członków rodzin i społeczności dostępu do podstawowych usług, takich jak opieka zdrowotna i edukacja, jak i brakiem możliwości zatrudnienia oraz wysokim poziomem przemocy domowej i dyskryminacji; podkreśla pilną potrzebę tworzenia w ramach reformy systemu prawnego i politycznego środków mających na celu ochronę praw kobiet; wzywa Radę i Komisję do aktywnego wspierania tego rodzaju inicjatyw i do przyznania funduszy na środki takie jak aktywne działania na rzecz zwiększenia liczby dziewcząt uczęszczających do szkół oraz na rzecz zatrudniania nauczycielek, które to środki pomogą tworzyć zdolność kraju do ochrony praw kobiet, dziewcząt i dzieci, ponieważ te ostatnie są również ofiarami przemocy domowej, wykorzystywania seksualnego uwarunkowanego tradycjami kulturowymi oraz pracy opartej na wyzysku i procederu handlu ludźmi; wzywa następnie do wprowadzenia specjalnych działań mających na celu rozwiązywanie problemów, przed jakimi stoją afgańskie kobiety w sektorze opieki zdrowotnej i edukacji;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

34. zwraca uwagę na fakt, że od marca 2002 r. Biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców pomogło 3,69 mln afgańskich uchodźców wrócić do kraju, co stanowi największą w historii tej instytucji operację pomocy w powrotach, ale że pomimo tych powrotów w Pakistanie i Iranie nadal przebywa około 3,5 mln zarejestrowanych i niezarejestrowanych Afgańczyków; wyraża zaniepokojenie z powodu zmniejszenia funduszy dla uchodźców afgańskich i podkreśla, że utrzymanie udanego programu repatriacji będzie prawdopodobnie droższe, ponieważ uchodźcy pozostający w Pakistanie i Iranie dysponują mniejszymi zasobami i mają słabsze związki z Afganistanem niż ci, którzy wrócili do kraju wcześniej; podkreśla, że bezpieczny i dobrowolny powrót afgańskich uchodźców i wysiedleńców powinien nadal być istotnym priorytetem dla Afganistanu i dla społeczności międzynarodowej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia funduszy na ponowną integrację uchodźców;

35. wyraża głębokie zaniepokojenie coraz większą powszechnością upraw maku i nasileniem handlu opium, co ma poważne konsekwencje dla polityki i bezpieczeństwa w Afganistanie i państwach sąsiadujących; podkreśla, że gospodarka oparta na opium nadal jest źródłem korupcji i osłabia instytucje publiczne, zwłaszcza w dziedzinie bezpieczeństwa i sprawiedliwości; zważywszy, że nie istnieje oczywiste doraźne rozwiązanie, a same środki represyjne mające na celu zlikwidowanie upraw nie mogą przynieść oczekiwanych rezultatów, wzywa społeczność międzynarodową i rząd Afganistanu do opracowania długoterminowej strategii nastawionej przede wszystkim na kompleksowy rozwój obszarów wiejskich, w tym tworzenie niezbędnej infrastruktury i sprawnie działającej administracji; z zadowoleniem przyjmuje pogłębienie dialogu między Afganistanem, Iranem a społecznością międzynarodową w sprawie sposobów ograniczenia produkcji i wywozu opium;

36. wzywa rząd Stanów Zjednoczonych do zaprzestania prowadzenia polityki likwidowania upraw, a w szczególności wykorzystywania do rozpylania z powietrza preparatu Roundup, który jest łączony z poważnymi zagrożeniami dla środowiska i zdrowia, ponieważ obieranie za cel rolników uprawiających mak podsyca tylko niezadowolenie z powodu obecności międzynarodowych oddziałów wojskowych;

37. wyraża zaniepokojenie z powodu poważnych problemów społecznych i zdrowotnych spowodowanych używaniem narkotyków na skalę ogólną, a w szczególności społecznych i gospodarczych konsekwencji uzależnienia od narkotyków afgańskich kobiet; powołuje się na badanie Biura ONZ do spraw narkotyków i przestępczości z 2005 r., zgodnie z którym w Afganistanie narkotyków używa 920 tys. osób, z czego 120 tys. to kobiety; zwraca uwagę na zawarte w sprawozdaniu stwierdzenie, że społeczeństwo afgańskie nie uważa uzależnienia od narkotyków za problem społeczny, lecz indywidualny, oraz że wiele kobiet używa narkotyków z przyczyn medycznych, aby złagodzić oraz leczyć szereg problemów fizycznych i psychicznych; zauważa, że chociaż zaleca się nałożenie surowych kar za uprawę, przemyt i używanie narkotyków, rząd afgański nie jest obecnie w stanie egzekwować prawa w tej dziedzinie; wzywa rząd afgański oraz społeczność międzynarodową do opracowania, sfinansowania i wdrożenia odpowiednich programów, działań i kampanii uświadamiających skierowanych do uzależnionych kobiet i ich rodzin;

38. wspiera wysiłki Komisji na rzecz pomocy dla Afganistanu oraz wzywa Komisję do przeprowadzania regularnej oceny skuteczności pomocy finansowej Unii Europejskiej, zwłaszcza wkładu Komisji w fundusze powiernicze, w celu uzyskania większej przejrzystości; nalega, by Komisja odpowiednio informowała Parlament Europejski o wynikach tych ocen;

39. przypomina o inicjatywie Parlamentu Europejskiego na rzecz wspierania rozwoju demokracji w ramach współpracy z parlamentami krajów trzecich, przedstawionej w budżecie na 2008 r., oraz zamierza ją wykorzystać do budowania potencjału oraz technicznego wsparcia w celu polepszenia zdolności parlamentu afgańskiego do stanowienia prawa i monitorowania organów władzy wykonawczej, w szczególności poprzez utrzymanie zasad państwa prawa i przestrzeganie praw człowieka, w szczególności praw kobiet;

40. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Sekretarzowi Generalnemu NATO, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Islamskiej Republice Afganistanu.